

SAKKE

pääsee joukkueeseen

JORMA NENONEN

Jorma Nenonen

Sakke pääsee joukkueeseen

SAGA Egmont

Sakke pääsee joukkueeseen

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1990, 2021 Jorma Nenonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726582567

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Petteri saa opetuksen

Tiukka ranneveto ja kiekko on ylänurkassa!
Joukkueoverit ryntäävät halaamaan ja onnittelemaan. Voi juma! Minä tein sen, Sakke ajatteli, heitti hanskansa ja mailansa jälle ja halaili pelikavereita silmät kosteina.

— Sakari! Herätys! Aamiaiselle ja kouluun!

Silmiään hieroen Sakke nousi sängystä ja meni keittiöön. Äiti oli laittanut teen ja voileivät valmiiksi, mutta ne eivät nyt maistuneet. Uni oli ollut niin todellinen, että täytyi oikein miettiä kumpi oli totta, aamiainen vai maali.

— Sakari! Kello on varttia vaille. Kohta myöhästyt koulusta. Onko läksyt tehty?

Äidin ääni karisti viimeisetkin epäilyt ja Sakke vastasi ärtyisenä:

— Ei meillä mitään läksyjä ollut. Enkä minä myöhästy.

Vielä koulumatkalla Sakke muisteli untaan ja havahtui vasta kuullessaan Petterin äänen.

— Voi jumalaut, jätkät! Oli se mahtavaa vetää sitä jätkää turpiin.

— Löitkö sitä ihan tosissaan?

— Mitä tuomari sanoi?

— Ei se mitään sanonut. Ei se edes huomannut. Mutta ei se jätkäkään enää tullut kentälle.

Ei tuota jaksu kuunnella, Sakke ajatteli ja maleksi pihalla etsien seuraa.

— Onkohan ne matikan kokeet vaikeat? kuuli Sakke Jarin kysyvän.

— Se riippuu siitä, onko ope tehnyt ne itse vai ottaako se valmiita. Valmiit on aina paljon vaikeampia, arveli Kimmo.

Voi vitsi! säikähti Sakke ja alkoi muistella viimeaikaista menestystään matematiikassa. Viimeksi oli tullut vitonen kokeista. Mietteet katkaisi kellon soitto.

Naulakolla pojat tenttasivat yhä Petteriä.

— Montako maalia teit?

— Ope tulee!

Huuto karkoitti oppilaat nopeasti luokkaan, ja tapansa mukaan nurkkiin kurkisteleva opettaja ei saanut tällä kertaa kiinni yhtään piilottelijaa.

— Huomenta, sanoi opettaja.

— Hyyyvää huuoomeentaa, vastasi luokka.

Pienoinen kauhu rinnassaan Sakke katseli opettajan pöydälle pudottamaa paperipinkkaa. Siinä ne kokeet olivat!

Kun paperit oli jaettu Sakke istui pitkään pureskellen kynäänsä. Hän mietti ankarasti, miten selviäisi tästä pulmasta. Hän ei muistanut mitään murtolukujen yhteen- ja vähennyslaskusta. Minä lasken ja pyyhin, lasken ja pyyhin, hän viimein keksi. Sakke muisteli miten opettaja oli aina puhunut yrittämisestä, olipa opettaja sanonut niinkin, että jo pelkästä yrittämisestä annetaan jonkinlainen numero. Sakke suorastaan ihastui ajatukseensa ja päätti tehdä koepaperistaan niin suttuisen, ettei opettaja saisi siitä selvää suurennuslasillakaan.

Tunnin päättyessä Saken paperi oli todellakin niin sotkuinen lukuisten pyyhkimisten jäljiltä, että opettajalla olisi varmasti töitä sitä tarkastaessaan.

Mennessään välitunnille Sakke oli edelleenkin varma ideansa toimivuudesta. Toisaalta omatunto alkoi hiukan pistellä. Erityisesti tänä vuonna koulu oli ollut hänelle

kuin tervanjuontia. Miettiessään syitä siihen hän huomasi, että juuri tänä syksynä häntä oli kiusattu enemmän kuin ennen. Oli häntä ennenkin kiusattu, varsinkin Petteri oli aina ollut kimpussa. Mutta sitä hän ei tajunnut, miksi juuri tänä syksynä erityisen paljon, ja juuri lätkäjoukkueen pojat.

Minun pitää tehdä asialle jotakin, Sakke ajatteli. Minä alan lukea ja paskat välitän jätkien puheista vaikka ne kuinka leuhkisivat pelaamisellaan. Sitten ei enää tarvitse kuunnella opettajan eikä isän ja äidin mäkätystä huonosta todistuksesta, hän päätti. Samassa kello soi.

Tavanomainen hälinä täytti luokan ja Sakke kuunteli sitä puolella korvalla. Ihmeellinen ylänurkkaveto oli eilen tehty pelissä, samanlainen, josta Sakke oli nähnyt unta. Jalonen oli vetänyt rystypuolelta. Tyttöjen kinastelu yhtyeistä noudatti myös tuttua kaavaa. Yksi tykkäsi yhdestä ja toinen toisesta. Vastapuoli oli aina tyhmä.

Opettajan tulo lopetti kinastelut.

— Istukaa, sanoi opettaja.

— No niin. Annetaanpa kirjojen olla kiinni vähän aikaa ja kuulustellaan läksy. Mikä se olikaan? Janne?

— Espanjan maatalous.

— Hyvä. Mitä erityispiirteitä on Espanjan maataloudessa?

Synkkiin ajatuksiin vaipunut Sakke vaistosi luokan hiljaisuuden ja nostaessaan katseensa hän huomasi opettajan tuijottavan itseään.

— Sakari, vastaapas kysymykseen.

— Napoleon, lipsahti Sakelta ja luokka hörähti nauramaan. Sakke pälyili kuin apua etsien ympärilleen ja vähitellen tajusi itsekin vastauksensa mielettömyyden. Mistä nimi lieneekin juolahtanut mieleen ja miksi hänen piti mennä se ääneen möläyttämään? Muu luokka

hörähteli edelleen, mutta vaikeni opettajan korottaessa ääntään.

— Mitä?

Sakke tuijotti lattiaa eikä uskaltanut nostaa päätään. Ankarasti hän yritti muistella opettajan kysymystä, mutta eihän se tullut mieleen, kun hän ei ollut sitä edes kuullut. Istuessaan siinä luokan keskipisteenä Saken oli tunnustettava, että siitäkin oli kauan, kun hän viimeksi oli avannut maantiedon kirjan.

— Kuulepas, Sakari. Minä olen hiukan huolestunut sinun koulunkäynnistäsi. Varsinkin tänä syksynä sinä olet ollut mahdottoman hajamielinen. Mistä se johtuu?

Lopeta jo! On tässä luokassa muitakin rääkättäviä ja muutkin unohtavat tehdä tehtävänsä, ajatteli Sakke itkua niellen.

Opettaja ei kuitenkaan lopettanut, vaan piti vauhtiin päästyään tavallisen saarnansa läksyjen lukemisesta ja koulun käynnin tärkeydestä. Se sai muutkin oppilaat hiljaisiksi ja lopputunti sujui kommelluksitta.

Välitunnille mennessään Sakke oli niin ajatuksissaan, ettei muistanut vältellä poikaporukkaa, jota hän oli jo pari vuotta kiertänyt.

— Sakke! Milloin sinä tuut harkkoihin? Me tarvittais maalintekijöitä joukkueeseen, huuteli Petteri ja päästi päälle räkäisen naurun. — Ai niin. Eihän sulla ole varusteitakaan eikä joukkueessa voi pelata, jos ei ole varusteita. Hei jätkät! Meidän iskä osti mulle uudet luistimet eilen. Bauerit.

— Paljonko ne maksoi? Eikö Gretzkylläkin ole Bauerit?

Poikajoukko alkoi väitellä ihanteidensa luistinmerkeistä ja Sakke pääsi livahtamaan sakin kynsistä.

— Sakke! Tuu! Aletaan jalkapalloa. Jari siinä huuteli ja pomputteli palloaan. Jari oli himojalkapalloilija, luokan

paras, ja hyvä luistelemaankin. Saken mielestä oli kummallista, ettei hän pelannut missään joukkueessa, ei jalkapallo- eikä jääkiekkjoukkueessa.

Välitunti sujahti kivasti palloa potkiessa. Molemmat olivat vuoroin mokkena ja tykittäjänä. Jari tiesi, ainakin Saken mielestä, kaikki maailman huippupelaajat ja molemmat saivat vuorollaan olla Diego Maradona, Hugo Sanchez, Gary Lineker, Ruud Gullit, Marco van Basten, Ronald Koeman, Lotthar Matthäus ja Ian Rush.

Päivän viimeinen tunti oli liikuntaa ja Saken mennessä muovikassi kädessä pukukopin virkaa tekevään parakkiin, oli Petteri jo sitomassa uusia Bauereita jalkaansa.

— Tämmöisillä se Gretzkykin luistelee, totesi Petteri ympärillään oleville kavereille.

Saken kädet hiukan tärisivät hänen sitoessaan omia luistimiaan.

— Hei, Sakellahan on putkiluistimet. Kattokaa jätkät. Hahhhaa.

— Onko nuo ostettu teidän isälle?

— On mulla uudetkin luistimet, mutta ne on teroitettavana. Ne tylsyivät heti, kun jäällä oli hiekkaa, valehteli Sakke kiukkuisena.

— Näkis vaan.

Isän kanssa oli joskus ollut puhetta uusien luistimien hankkimisesta, mutta isä oli aina vedonnut rahapulaan ja niinpä Sakke oli saanut luistella iänikuisen vanhoilla putkiluistimilla. Karvaat kokemukset isän lupauksista palautuivat Saken mieleen. Kyllähän se lupasi vaikka mitä, mutta ei ikinä pitänyt lupauksiaan. Kolme vuotta sitten isä oli luvannut ostaa Sakelle uudet sukset hiihtokilpailuihin. Mutta kun Sakke oli tullut kotiin koulusta valmiina lähtemään suksikauppaan, isä olikin taas työssä ja sukset jäivät ostamatta.